

Διαρκής Ιερά Σύνοδος για πυρκαγιές: Συμπαράσταση στους πληγέντες και κάλεσμα αφύπνισης για προστασία της δημιουργίας του Θεού

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

Με αισθήματα πατρικής στοργής, οδύνης και αγωνίας, η [Ιερά Σύνοδος](#) της [Εκκλησίας της Ελλάδος](#) τοποθετείται για το ζήτημα των καταστροφικών [πυρκαγιών](#) που πλήττουν τη χώρα και το φετινό καλοκαίρι.

Σε Εγκύκλιο προς το Χριστεπώνυμο πλήρωμα που θα αναγνωστεί στους ναούς την ερχόμενη Κυριακή, η Ιερά Σύνοδος εκφράζει την συμπαράσταση και την αλληλεγγύη της Εκκλησίας προς τους πληγέντες και θρηνεί για «τήν ἀ-πώ-λεια μιᾶς ἀν-θρώ-πι-νης ζω-ῆς, γιά τούς ἐγ-καυ-μα-τί-ες καί γιά τά ψυ-χι-κά τραύ-μα-τα τῶν ἀν-θρώ-πων, τά ὁ-ποῖ-α προ-κλή-θη-καν ἀ-πό τήν ἀ-προσ-δό-κη-τη αὐ-τῇ συμ-φο-ρά», ὅπως σημειώνει.

«Θλι-βό-μα-στε γιά τήν ἀ-παν-θρά-κω-ση κα-τοι-κι-ῶν, πε-ρι-ου-σι-ῶν, δα-σῶν, γιά τόν ἀ-φα-νι-σμό τῆς πα-νί-δος καί τῆς χλω-ρί-δος καί, κυ-ρί-ως, γιά τήν

κα-τα-στρο-φή αὐ-τῆς τῆς ἴ-διας τῆς ζω-ῆς, δε-δο-μέ-νου ὅ-τι ὁ ὁ-λε-θρος τοῦ φυ-σι-κοῦ πε-ρι-βάλ-λον-τος συμ-βάλ-λει κα-τα-λυ-τι-κά στήν ἐκ-μη-δέ-νι-ση τῶν προ-ῦ-πο-θέ-σε-ων γιά τήν συ-νέ-χεια τῆς ζω-ῆς», προσθέτει στη συνέχεια η Ιερά Σύνοδος.

Σε άλλο σημείο της Εγκυκλίου τονίζεται η ανάγκη προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος ως δημιουργήμα του Θεού, ενώ παράλληλα απευθύνεται κάλεσμα αφύπνισης προς την Πολιτεία και τους πολίτες για υπεύθυνη στάση και έμπρακτη μέριμνα απέναντι στη φύση.

Καταλήγοντας η Ιερά Σύνοδος επισημαίνει χαρακτηριστικά ότι «ἔ-χου-με φθά-σει στό ἔ-σχα-το ὄ-ριο κα-τα-χρή-σε-ως, ἐκ-με-ταλ-λεύ-σε-ως καί κα-τα-στρο-φῆς τοῦ πε-ρι-βάλ-λον-τος», ενώ δεν παραλείπει να εκφράσει συγχαρητήρια και ευγνωμοσύνη στο Πυροσβεστικό Σώμα και στους εθελοντές για την αυτοθυσιαστική τους προσφορά.

Αναλυτικά η Εγκύκλιος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος με θέ-μα: «Πε-ρί τῶν καταστρεπτικῶν πυρκαϊῶν»:

Πρός

τό Χριστεπώνυμο Πλήρωμα τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας τῆς Ἑλ-λά-δος

Θέ-μα: «Πε-ρί τῶν καταστρεπτικῶν πυρκαϊῶν»

τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ Ἱ-ε-ρά Σύ-νο-δος τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας τῆς Ἑλ-λά-δος αἰ-σθά-νε-ται τήν ἀ-δή-ρι-το ἀ-νάγ-κη νά ἐ-πι-κοι-νω-νή-σει μα-ζί σας γιά νά ἐκ-φρά-σει, καί μέ αὐ-τόν τόν τρό-πο, τήν πα-τρι-κή στορ-γή καί ἀ-γά-πη, τήν συμ-πα-ρά-στα-ση καί ἀλ-λη-λεγ-γύ-η τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας ὅ-λως ἰ-δι-αι-τέ-ρως πρός τούς πλη-γέν-τες ἀ-πό τίς κα-τα-στρε-πτι-κές πυρ-κα-ϊ-ές, οἱ ὁ-ποῖ-ες, ду-сту-χῶς καί ἐ-φέ-τος, κατακαίουν πολ-λά μέ-ρη τῆς πα-τρί-δος μας. Κύ-ριο χα-ρα-κτη-ρι-στι-κό τῶν προ-σφά-των πυρ-κα-ϊ-ῶν ἡ σφο-δρό-τη-τα, ἡ ἔν-τα-ση καί ἡ εἰ-σβο-λή τους μέ-σα σέ κα-τοι-κη-μέ-νες πε-ρι-ο-χές.

Μέ ψυ-χι-κή ὁ-δύ-νη, με-γά-λη λύ-πη, ἀ-γω-νί-α καί προ-σευ-χή καρ-δια-κή θρη-νοῦ-με γιά τήν ἀ-πώ-λεια μιᾶς ἀν-θρώ-πι-νης ζω-ῆς, γιά τούς ἐγ-καυ-μα-τί-ες καί γιά τά ψυ-χι-κά τραύ-μα-τα τῶν ἀν-θρώ-πων, τά ὁ-ποῖ-α προ-κλή-θη-καν ἀ-πό τήν ἀ-προσ-δό-κη-τη αὐ-τή συμ-φο-ρά. Θλι-βό-μα-στε γιά τήν ἀ-παν-θρά-κω-ση

κα-τοι-κι-ῶν, πε-ρι-ου-σι-ῶν, δα-σῶν, γιά τόν ἄ-φα-νι-σμό τῆς πα-νί-δος καί τῆς χλω-ρί-δος καί, κυ-ρί-ως, γιά τήν κα-τα-στρο-φή αὐ-τῆς τῆς ἴ-διας τῆς ζω-ῆς, δε-δο-μέ-νου ὅ-τι ὁ ὅ-λε-θος τοῦ φυ-σι-κοῦ πε-ρι-βάλ-λον-τος συμ-βάλ-λει κα-τα-λυ-τι-κά στήν ἐκ-μη-δέ-νι-ση τῶν προ-ὑ-πο-θέ-σε-ων γιά τήν συ-νέ-χεια τῆς ζω-ῆς.

Οἱ πυρ-κα-ϊ-ές δι-α-τα-ράσ-σουν τό οἰ-κο-σύ-στη-μα τοῦ πλα-νή-τη καί τίς κλι-μα-τι-κές συν-θῆ-κες. Τά νε-κρά δέν-δρα δέν μπο-ροῦν νά δώ-σουν ζω-ή, ὁ-μορ-φιά, ὁ-ξυ-γό-νο, δέν μπο-ροῦν νά ἄ-να-χαι-τί-σουν τίς πλημ-μύ-ρες καί νά συγ-κρα-τή-σουν τά ἐ-δά-φη ἀ-πό τήν δι-ά-βρω-ση, κα-θώς καί νά συμ-βάλουν στόν ἐμ-πλου-τι-σμό τοῦ ὑ-δρο-φό-ρου ὁ-ρί-ζον-τα. Ἡ πύ-ρι-νη λαί-λα-πα ἐ-πι-φέ-ρει με-γά-λες φθο-ρές στήν ἰσορ-ρο-πί-α καί τήν ψυ-χο-σω-μα-τι-κή ὑ-γεί-α τοῦ ἄν-θρώ-που, σω-ρεύ-ει πλη-θος κοι-νω-νι-κῶν, οἰ-κο-νο-μι-κῶν, βι-ο-πορι-στι-κῶν καί ἄλ-λων δυ-σε-πι-λύ-των προ-βλη-μά-των καί, μέ μί-α φρά-ση, γί-νε-ται βα-σι-κή αἰ-τί-α κα-τα-θλί-ψε-ως, ὁρ-γῆς καί μα-ρα-σμοῦ τοῦ ἄν-θρώ-που.

Ὡς ἐκ τού-του, ἄ-γα-πη-τοί ἄ-δελ-φοί, ἡ Ἐκ-κλη-σί-α δέν παύ-ει νά κη-ρύσ-σει, μέ ἔρ-γα καί λό-για, ὅ-τι ἐ-άν δέν ἄ-γα-πή-σου-με καί δέν προ-στα-τεύ-σου-με τόν φυ-σι-κό κό-σμο, ὁ ὁ-ποῖ-ος ἀ-πο-τε-λεῖ ἔ-να μυ-στι-κό Εὐ-αγ-γέ-λιο πού δι-αγ-γέ-λλει μέ τόν δι-κό του τρό-πο τά με-γα-λεῖ-α τοῦ Θε-οῦ, τό-τε θά εἴ-με-θα ἀ-γνώ-μο-νες ἔ-ναν-τι τοῦ Θε-οῦ καί ὑ-πό-λο-γοι ἔ-ναν-τι τοῦ ἄν-θρώ-που, ὁ ὁ-ποῖ-ος ἀ-πο-τε-λεῖ ἄ-να-πό-σπα-στο μέ-ρος τοῦ πε-ρι-βάλ-λον-τος. Ἔ-τσι, ὁ-φεί-λου-με οἱ πάν-τες εὐ-χα-ρι-στια-κά νά σε-βό-μα-στε τόν φυ-σι-κό κό-σμο ὡς δη-μι-ούρ-γη-μα τοῦ Θε-οῦ καί νά τόν φυ-λάτ-του-με, νά τόν φρον-τί-ζου-με, ὥστε νά τόν πα-ρα-δώ-σου-με ἀ-κέ-ραι-ο στίς ἐ-περ-χό-με-νες γε-νε-ές.

Οἱ Ἄ-γιοι τοῦ Θε-οῦ σέ-βον-ταν καί προ-στά-τευ-αν τά δη-μι-ουρ-γή-μα-τα τοῦ Θε-οῦ, μέ τά ὁ-ποῖ-α ἐκ-φρά-ζε-ται τό με-γα-λεῖ-ο τῆς δυ-νά-με-ως Του καί ἡ ἄ-πει-ρη σο-φί-α Του. Λό-γου χά-ριν, ὁ Ὅ-σιος Ἀμ-φι-λό-χιος τῆς Πά-τμου, μα-θη-τῆς τοῦ Ἀ-γί-ου Νε-κτα-ρί-ου Αἰ-γί-νης, ἄ-γα-ποῦ-σε καί φρόν-τι-ζε τό πε-ρι-βάλ-λον καί ἰ-δι-αι-τέ-ρως τά δέν-δρα. Γι' αὐ-τό ἔ-λε-γε: «Ὅ-ποι-ος φυ-τεύ-ει δέν-δρα φυ-τεύ-ει ἐλ-πί-δα, εἰ-ρή-νη, ἄ-γά-πη καί ἔ-χει τίς εὐ-λο-γί-ες τοῦ Θε-οῦ». Ἀ-πό δέ τούς ἐ-ξο-μο-λο-γου-μέ-νους ἀ-παι-τοῦ-σε, σέ ἔν-δει-ξη με-τα-νοί-ας, νά φυ-τεύ-ουν ἔ-να δέν-δρο.

Ἐν κα-τα-κλεῖ-δι, καί χω-ρίς νά κιν-δυ-νο-λο-γοῦ-με, ὁ-φεί-λου-με νά ἐ-πι-ση-μά-νου-με ὅ-τι ἔ-χου-με φθά-σει στό ἔ-σχα-το ὅ-ριο κα-τα-χρή-σε-ως, ἐκ-με-ταλ-λεύ-σε-ως καί κα-τα-στρο-φῆς τοῦ πε-ρι-βάλ-λον-τος. Οἱ πρό-σφα-τες πυρ-κα-ϊ-ές πρέ-πει νά συν-τε-λέ-σουν στήν ἀ-φύ-πνι-ση ὁ-λων μας. Ἡ Πο-λι-τεί-α νά λά-βει πο-λύ σο-βα-ρά ὑ-πό-ψιν τήν τρα-γι-κό-τη-τα τῆς κα-τα-στά-σε-ως καί νά υἱοθετή-σει ἐγ-καί-ρως τά ἐν-δε-δειγ-μέ-να προληπτικά καί κατασταλτικά μέ-τρα

γιά τήν ἀν-τι-με-τώ-πι-ση αὐ-τῆς τῆς παγ-κό-σμιας συμ-φο-ρᾶς. Οἱ πο-λί-τες νά κα-τα-βάλ-λουν δια-ρκῶς κά-θε δυ-να-τή προ-σπά-θεια γιά τήν προ-στα-σί-α τῶν δα-σῶν καί ἐν γένει τῆς φύσεως. Ἡ Ἐκ-κλη-σί-α νά συ-νι-στᾷ ἐν-θέρ-μως τόν σε-βα-σμό καί τήν ἀ-γά-πη στήν δη-μι-ουρ-γία τοῦ Θε-οῦ καί, σέ συ-νερ-γα-σί-α μέ τούς ἀρ-μο-δί-ους φο-ρεῖς τῆς Πο-λι-τείας, νά ἐκ-παι-δεύ-ει πρός τοῦ-το τούς ἀν-θρώ-πους. Οἱ πάν-τες νά καλ-λι-ερ-γοῦ-με τήν αἴ-σθη-ση ὅ-τι εἴ-μα-στε φύ-λα-κες τοῦ πε-ρι-βάλ-λον-τος καί ὑ-πεύ-θυ-νοι γιά τήν δι-ά-σω-σὴ του.

Κα-τό-πιν τῶν ἀ-νω-τέ-ρω, συγ-χαί-ρον-τας καί ἐπαι-νῶν-τας ἀπό καρ-δί-ας τό Πυ-ρο-σβε-στι-κό Σῶ-μα καί ὁ-λους τούς συ-νερ-γά-τες καί ἐ-θε-λον-τές, γιά τό θυσιαστικό τους φρόνημα καί τίς τι-τά-νι-ες μά-χες πού δί-νουν στήν κα-τά-σβε-ση τῶν πυρ-κα-ϊ-ῶν, εὐ-χό-με-θα ἡ Ὑ-πε-ρα-γία Θε-ο-τό-κος, τῆς ὁ-ποί-ας προ-σφά-τως ἐ-ορ-τά-σα-με τήν Κοί-μη-ση, νά μᾶς δι-α-φυ-λάτ-τει πάν-το-τε, νά σκέ-πει τό Ἔ-θνος μας καί τόν κό-σμο ἅ-παν-τα καί νά δι-α-τη-ρεῖ ἐν-τός μας ζων-τα-νὴ τήν πί-στη, τήν ἐλ-πί-δα, τήν προ-σευ-χή, τήν με-τά-νοι-α.

Με-τά πολ-λῶν πα-τρι-κῶν εὐ-χῶν καί ἀ-γά-πης ἐν Κυ-ρί-ῳ,

† Ὁ Ἀθηνῶν **Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ο Σ**, Πρόεδρος

† Ὁ Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου Ἱερόθεος

† Ὁ Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ Ἰγνάτιος

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ Δανιήλ

† Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης Ἐφραίμ

† Ὁ Πειραιῶς Σεραφεῖμ

† Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας, Μήλου, Δήλου καί Μυκόνου Δωρόθεος

† Ὁ Γρεβενῶν Δαβίδ

† Ὁ Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς Ἰουστῖνος

† Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου Στέφανος

† Ὁ Σισανίου καί Σιατίστης Ἀθανάσιος

† Ὁ Λήμνου καί Ἀγίου Εὐστρατίου Ἱερόθεος

† Ὁ Θεσσαλονίκης Φιλόθεος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης